

bejak met zijn tweeloop neer? Moet het iemand verbazen dat er bij ons op den buiten al eens een moord gebeurt?

Thuis gaat hij recht op Mans af die naast de stoof in haren zetel zit en pijnlijk begint te kreunen. Geluk en wie zal zeggen wat nog allemaal dat edel hart ontroert. Hij omhelst haar lang, hij kust haar lang. Het goede Dolfken weet niet meer waar hij staat en draait met betraande oogen kuchend altijd maar rond om zich te oriënteren. Wat weten zij van ouderliefde die niet begripen wat zulk een weerzien al goed maakt, lamheid en verdriet. Verlevendigd wordt het vurig geloof in het kind. Hoe in godsnaam zou Henriken met zijn verloofde komen, waarschijnlijk een kasteelsdochter, in alle geval van adel, als die slet van hiernevens niet van 't begin tot het einde gelogen had?

Moeder en vader, hij komt u ook zijn verloofde voorstellen. Ze heet Dolores del Capo, geboren te Madrid in Spanje, een echte spaansche dus, maar ze zou graag hebben dat ge haar Dolly noemt. En vlaamsch heeft ze nog niet geleerd, maar ze spreekt vlot fransch.

Bij ons een toekomende kunnen brengen, die geen vlaamsch spreekt, is altijd een vast bewijs vooraf dat het iets chics is. Dolfken is wat piot geweest, daar houdt men een mondvul Fransch van over. Mans in haren tijd heeft na de schooljaren nog fransche avondlessen gevolgd. Zij kunnen zeggen, Dolfken dat het een honneur en Mans dat het een plaisir is jufvrouw Dolly te ontvangen in het huis waarnaar zij wijzen, Dolfken met twee handen, Mans met eene, dat het tout très simple is et pour quand le mariaas? Mans jammert maar dat zij niet opstaan kan en voor een behoorlijk onthaal zorgen, Dolfken durft niet eens de gemeene dingen koffie en bier vernoemen, die hij zou kunnen aanbieden aan eene kasteelvrouw uit Spanje, die zulke artikelen misschien nog nooit in haar leven heeft gezien; doch Henriken haalt zelf uit den kelder eene flesch wijn, die daar volgens Dolfken nooit lag. Zij drinken op de gezondheid van Mans, Mans en Dolfken op de mariaas en de spaansche ziet dat wij een eenvoudig goed volk zijn, dat zijn kinderen trotsch en diep bemint en hunne vrouw vereert en liefheeft, hoe vreemd en van hoe ver ook gekomen. Zij legt haren arm om Henriken en ziet het appetijtelijk gezicht van Dolfken heelemaal, dat van Mans slechts aan den rechterkant al glimlach worden, zoeter als ware de lievigheid aan Dolfken zelf geschied. Lachend brengt zij de kwestie van het huwelijk telkens weer te berde en of Henriken ook zegt „Ah ça, n'en parlons pas encore”, men spreekt er over tot de groote gebeurtenis vastgesteld is voor binnen de drie maanden.

Er komt maar één pijnlijk oogenblik: als Dolly vraagt waar de jufvrouw Irma woont, die nogal eens een boodschap brengt of meeneemt en of Henriken ook die brave menschen niet gaat groeten. Doodstil wordt het. Henriken begrijpt die stilte en wat is hij nu gelukkig dat Dolly meegekomen is, dat bespaart hem een pijnlijk gesprek en leugens. Maar opeens voelt hij zich vreemdeling, een die er niet bij hoort, zooals in het college, zooals in de